

Voetbal – rarigheden

Wat een opluchting voor velen. De terreur van de sportzomer is achter de rug en we richten ons weer op het “gewone, dagelijkse leven”. Waarbij we ons kunnen afvragen wat er zo gewoon is aan dat dagelijkse leven. Ik ga daar verder niet op in, want ik zou niet weten waar ik dan uitkom.

In die sportzomer beleefden we enkele grote sportevenementen. Voor de niet sporters niet zo leuk, voor de sportliefhebbers niet altijd, maar meestal wel. Voetbal, wielrennen en tennis passeerden de revue, vaak voorbijgeschoten door Max in zijn Red Bull. De ene mooie goal was nog niet gescoord of we zagen meteen daarop een splijtende demarrage bergop en een geweldige forehand, die de partij besliste. Waarna een gedurfde pitstop volgde.

Rondom die gebeurtenissen is er heel wat voor- tussen- en nabeschouwd. De zin en onzin van deze levensbijzaken werden tot vervelens toe beleuterd door lieden

waarvan gedacht wordt dat die daarover iets zinnigs kunnen zeggen.

Sport is wel belangrijk in ons bestaan, maar er wordt wel flink doorgeschoot. Sporten kan helpen een gezond leven te hebben en helpen moeilijke tijden door te komen, maar in de media wordt het steeds meer overdreven.

Omdat bij het voetbal mijn hart het meest ligt en ondanks de uitwassen is het een prachtige sport. Ik laat hier geen technische zaken de revue passeren. Dat laat ik graag aan de eerder genoemde beleuteraars over. Ik zal het hebben over de bijzaken in deze bijzaak, waarvan u misschien denkt dat ze bij het voetbal horen, maar mooi niet! Zie het meer als wel of niet geslaagde versieringen.

Voetbal is een olympische sport, maar ik zag er ook nog andere. Atletiek, worstelen, turnen en in mindere mate ook boksen. Bij iedere vermeende of echte harde schop zak ik spelers vliegende salto's maken of al rollebollend de kwaliteit van de grasmat beproeven om te eindigen met de scene van de Stervende Zwaan. Bij de boksachtige onderdelen zag je voor al de linkse of rechtse naar achter stoot, die ook heel wat stervende zwanen opleverden.

Maar gelukkig bracht de ‘wonderspons’ al die zwanen weer tot leven. Eén flinke douchebeurt met het wonderwater uit de waterzak via de Enkaspons over de aangedane ledematen en je zag de acteurs uit hun as herrijzen om na enig trekkebenen weer als een jachtluipaard over de grasmat te snellen. Maar ik vraag met nog steeds af welk zalvingsmiddel er in dat water of zo ene spons zit. Het worstelgehalte was ook intrigerend. Vóór het nemen van een vrije schop wordt er heel wat af geworsteld, geduwd en getrokken om de tegenstander te beletten bij de bal te komen. Gelukkig zijn de shirts steeds trekbestendiger worden.

Kleurrijk waren de wedstrijden ook. Vooral als het zonnig weer was. Dan zagen de tribunes er uit als onze bollenvelden. Al dat vrolijke geel, blauw, rood, groen was prachtig om te zien evenals de carnavaleske kleding waarin veel fans zich hadden gestoken en hun zelfgemaakte muziek verhoogden de kijkvreugde. Zeker wanneer de spelvreugde te wensen over liet. Het oranje ontbrak, maar geloof mij na de nu wat mindere tijd komt het oranje weer in volle glorie op de tribune terug.

Ik hen ruim vijfendertig jaar in het voetbalwereldje meegedraaid.

Dat was te tijd dat voetballen nog een SPEL werd genoemd. Dat is officieel nog steeds het geval, maar toen de dikke geldbuidels hun entree maakten, werd het een ander spel, n.l. ‘**het spel om de knikkers**’. Een menselijke fout van de ‘lijdsman’ kan soms dure gevolgen hebben en raken de overbetaalde ‘vedetten’ flink in hun vette beurzen.. Dan is Leiden in last en krijgt die leidsman een ware lijdensweg te verduren. Van heinde en verre komen dan de ‘goddelijke kanaries’, ‘haantjes’ of ‘godenzonen’ op hem afgestormd om hem op opdringerige wijze ervan te overtuigen dat hij bij zijn beslissing de verkeerde bril op had en dus zijn ogen moet laten nakijken of een bril van hun kleur glazen moet opzetten en zijn beslissing moet herroepen. Het vreemde is echter dat veel van die opgefokte lieden de spelregels vaak niet goed kennen. Dan zeggen ze bij een doodschoop dat ze de bal willen spelen. Welke bal, zeggen ze er niet bij. Leugens dus en daarom zou er als nieuwe bijzaak op ieder veld een biechtstoel moeten komen, waar ze meteen hun zonde kunnen belijden. En de

penitentie? Per leugen een boete van tienduizend euro voor de vluchtelingen in de vele kampen die onze aardbol herbergt. Dan gebeurt er toch nog iets goed met die judaspenningen.

De meeste kerken lopen leeg maar het voetbal wordt steeds meer een religie. Bij het betreden van het veld, bij het maken van een doelpunt en het verlaten van de grasmat zie je steeds vaker dat spelers een kruisje slaan, het moslim gebaar daarvoor maken of een ander ritueel uitvoeren. Maar ik kan me niet voorstellen dat God, Allah, Boedha of welk opperwezen dan zich met het verloop van een wedstrijd bemoeit. Ik baseer me daarbij op een hoofdstuk uit een Don Camilloboek waarin Don Camillo de Heer vroeg om zijn elftal te laten winnen van de heidense tegenstander, communisten van Peppone. Waarop diezelfde Heer antwoordde : ‘Don Camillo, ik bemoei me niet met benen’. En waarom zou Hij dat nu dan wel doen?

Over voetbal zijn nog meer rarigheden te vertellen. Denk aan het ge(k)leuter na afloop in de radio- en tv-studio’s, de soms tenenkrommende vragen die spelers en trainers direct na een wedstrijd te verwerken krijgen, het toenemende kwaad van de tatoos. Er zijn bij de Fifa en alle voetbalbonden ter wereld kledingvoorschriften, volgens welke minimale regels de spelers (m/v) gekleed dienen te zijn. Die regels zijn uitgevonden in een tijd dat alleen zeelieden een bescheiden tatoe hadden. Nu zie je compleet beschilderde totempalen over het veld dartelen. Jort Kelder zou misschien wel zeggen “zo heurt het niet”. Zo heeft het voetbal ook nog iets cultureels met stervende zwanen en spelers die steeds meer aan “bodypainting” doen.

En hoewel het ‘morse alfabet’ niet meer gebruikt wordt, zie je ook nog allerlei seingevers op het veld. Bij het nemen van vrije trappen, corners, ingooiballen en andere spelhervattingen zie je de trappennemer of –gooier steeds zijn handen opsteken en naar de verte zwaaien. In het begin dacht ik dat ze een familielid, hun geliefden of goed vriend(in) op de tribune zagen zitten. Niets van dat alles echter. Ze geven dan aan waar ze denken dat die door hen te trappen of te gooien bal terecht zal komen, om vervolgens te moeten constateren dat ze de verkeerde seinen hebben gebruikt.

En toch, ondanks die rarigheden zal het voetbal sport nummer één blijven en veel mensen blijven vermaken en boeien.

Augustinus